

18 Οκτωβρίου 2018

100 Ρουμελιώτες ξεχύθηκαν με κλαρίνα στους δρόμους του Βύρωνα

/ [Επιστήμες, Τέχνες & Πολιτισμός](#)

Βρισκόμαστε στο Δημαρχείο του Βύρωνα. Το ρολόι δείχνει 8 το βράδυ της περασμένης Παρασκευής και μια ομάδα περίπου 100 Πελλοποννησίων και Ρουμελιωτών είναι έτοιμη να ξεχυθεί στους δρόμους της περιοχής, τραγουδώντας και παίζοντας κλαρίνο, για να φτάσει στην πλατεία Ταπητουργείου, 1,5 χιλιόμετρο μακριά.

Μπροστάρης της πορείας, ο Γιώργος Δαλιάνης, διάσημος δημοτικός τραγουδιστής

και κλαρινίστας από τα Καλάβρυτα, ο οποίος οργανώνει την εκδήλωση που γίνεται για πρώτη φορά στην Αθήνα. Δίπλα του ο γιος του, ο Νικόλας, που παίζει επίσης κλαρίνο. Φαίνεται πως πήρε από τον πατέρα του που τραγουδά ήδη πάνω από 60 χρόνια.

«Το είδαμε πέρυσι από τους Κρητικούς και είπαμε »γιατί να μην το κάνουμε και εμείς αφού είμαστε τόσοι πολλοί στην Αθήνα;»» εξηγεί λίγο πριν ξεκινήσει το τραγούδι.

Οι ήχοι από τα κλαρίνα και τα νταούλια, μαζί με τις φωνές από την πορεία τραβούν την προσοχή των περαστικών και των ντόπιων, οι οποίοι βγαίνουν στα μπαλκόνια των πολυκατοικιών τους και αρχίζουν να τραβούν με τα κινητά τους το πρωτόγνωρο αυτό θέαμα που σπάει για λίγο τη σιωπή της πόλης.

Η γυναίκα του, Ευγενία, στέκεται πιο πίσω. Στα χέρια της κρατάει μια τσάντα με τσίπουρα και ποτηράκια «για το κρύο», όπως λέει χαρακτηριστικά.

Φτάνουμε στην Κωνσταντινουπόλεως, μια από τις μεγαλύτερες οδούς του Βύρωνα. Η πορεία με τα κλαρίνα και τα κρουστά έχει κλείσει τον δρόμο και οι οδηγοί που τυχαίνει να πέσουν πάνω σε αυτή, αναγκάζονται να κάνουν αναστροφή ή να περιμένουν μέχρι να στρίψουν στο επόμενο στενό.

Στο τέλος της πορείας ένας Ηπειρώτης κρατά ένα φανάρι. «Προσέχουμε για να μην μας πατήσει κανένα αυτοκίνητο» μου λέει όταν το παρατηρώ να το χει στα χέρια του.

Οι πιο πολλοί από τους παρευρισκόμενους κατάγονται από την Αρκαδία, την Πελοπόννησο, την Ήπειρο ή την Ευρυτανία. Τα ακούσματά τους φαίνεται πως είναι κοινά καθώς οι περισσότεροι δεν δυσκολεύονται να θυμηθούν όλους τους στίχους από τα δημοτικά τραγούδια.

Μπροστάρης της πορείας, ο Γιώργος Δαλιάνης, διάσημος δημοτικός τραγουδιστής από τα Καλάβρυτα, ο οποίος οργανώνει την εκδήλωση που γίνεται για πρώτη φορά στην Αθήνα. Φωτο: Βαγγέλης Ζήκος

Άλλωστε η μεγαλύτερη μερίδα αυτών συγκεντρώνεται κάθε Δευτέρα στο υπόγειο του Πολιτιστικού Συλλόγου «Ρωμηοσύνη», πρόεδρος της οποίας είναι ο Γιώργος Δαλιάνης, που τραγουδά εκεί.

«Ένας ξεκινά και εμείς στη συνέχεια επαναλαμβάνουμε τους στίχους μέχρι να τους μάθουμε» εξηγεί η κ. Ευγενία, η οποία μου προσφέρει ένα ακόμη ποτήρι τσίπουρο, ενώ περπατάμε.

Οι ήχοι από τα κλαρίνα και τα νταούλια, μαζί με τις φωνές από την πορεία τραβούν την προσοχή των περαστικών και των ντόπιων, οι οποίοι βγαίνουν στα μπαλκόνια των πολυκατοικιών τους και αρχίζουν να τραβούν με τα κινητά τους το πρωτόγνωρο αυτό θέαμα που σπάει για λίγο τη σιωπή της πόλης.

Μερικοί από αυτούς σηκώνουν στα χέρια τα παιδιά τους. Οι γυναίκες με τις παραδοσιακές στολές τα χαιρετούν από κάτω. Εκείνα ανταποδίδουν. Κάποιοι αρχίζουν να χορεύουν από τα παράθυρα. Είναι πολύ πιθανό να ξέρουν τα τραγούδια αλλά να μη γνωρίζουν για την πορεία.

Οι πιο πολλοί από τους παρευρισκόμενους κατάγονται από την Αρκαδία, την Πελοπόννησο, την Ήπειρο ή την Ευρυτανία. Φωτο: Βαγγέλης Ζήκος

Ένας παππούς πιο κάτω έχει βγάλει τα δύο του σκυλιά βόλτα. Στο άκουσμα των μουσικών σταματά και αρχίζει να χειροκροτά μόνος του. Ένα σφύριγμα, όμως, κόβει για λίγο τους ήχους από τις φωνές και τα κλαρίνα. Μου διαπερνά τα αυτιά. Δίπλα μου στέκεται ένας πενηντάρης κι αυτός μέλος της πορείας. «Ωραία σφυράτε» του λέω. «Βλάχος είμαι παιδί μου. Δε γίνεται να μην ξέρω» μου απαντάει, γελάει και φεύγει μπροστά.

Έχουμε φτάσει στην αγορά του Βύρωνα, η οποία έχει πολύ κόσμο. Οι γυναίκες με τις παραδοσιακές στολές σταματούν και αρχίζουν να χορεύουν. Τις προσεγγίζουν κάποιιοι και τους δίνουν το χέρι. Είναι γνωστοί τους Αθηναίοι από τον Βύρωνα.

Λίγο πιο κάτω, ο τελικός μας προορισμός μας, η πλατεία Ταπητουργείου που μοιάζει με υπαίθριο θέατρο. Στα τσιμεντένια της σκαλιά ήδη έχει συγκεντρωθεί κόσμος. Μόλις ακούνε τους ήχους από τα κλαρίνα και τα νταούλια σηκώνονται όρθιοι και αρχίζουν να χειροκροτούν.

Ανεβαίνουν στη σκηνή ενώ συνεχίζουν να τραγουδούν. Χωρίς μικρόφωνο. Το όμως, έχει λήξει. Η επίδραση, όχι τόσο γρήγορα.

Πηγή: m.lifo.gr